

ЧИ МАЮ Я ПРАВО НА СМЕРТЬ?

Питання про право на смерть, є дуже спірною та делікатною темою в сучасному суспільстві. З одного боку, це питання існування людської гідності та свободи вибору, а з іншого – моральні, етичні, та правові обмеження, які ставлять під сумнів можливість і допустимість такого права. Для мене це питання має важливе значення, яке надало б, людям можливість звільнитися від усіх тягарів та страждань. Однак, у контексті Українського законодавства, це питання залишає багато суперечок. Варто детально розглянути, чи є «Право на смерть» в Україні дійсним, і як реагує на його реалізацію практика.

Основним правом людини в Конституції України є – право на життя. У відповідності зі ст. 27 Конституції України від 28.06.1996: «Кожна людина має невід'ємне право на життя». Це право є беззаперечним, і жодний громадянин нашої держави, не може бути позбавлений життя, окрім передбачених законами України випадків. Отже, в Україні право на життя, є переважаючим, та знаходиться під охороною Українського законодавства, а «право на смерть» не лише не закріплене, а фактично навіть забороняється. Так, закони України забороняють медичним працівникам здійснення евтаназії – навмисного прискорення смерті або умертвіння невиліковно хворого з метою припинення його страждань. Таким чином, подібна процедура в Україні не проводиться, а є лише предметом для обговорення.

Варто зауважити, що наразі в Україні немає жодних нормативно-правових актів, які б дозволяли людині припинити своє життя, полегшуючи страждання від тих чи інших обставин. Більше того існує кримінальна відповідальність за доведення людини до самогубства – ст. 120 «Доведення до самогубства» Кримінального кодексу України від 05.04.2001. Але все-таки медичні працівники, психологи та спеціалісти в області права, вважають, що питання евтаназії потребує більшого розголосу та обговорення з метою пошуку шляхів правового врегулювання.

Однак більшість фахівців роблять висновок, що навіть з огляду на стрімкий розвиток медичних технологій, відсутність чіткої регламентації цієї практики в Україні, може призвести до зловживання та страшних наслідків. Саме через це, практика евтаназії наразі не має місця в нашій державі.

Яким чином можна це змінити? На мою думку, основними шляхами вирішення даного питання є його загальний розголос та обговорення, створення чіткого та детального закону, який би регулював процедуру евтаназії та право на самовизначення щодо припинення життя. Цей закон повинен враховувати різні аспекти, в першу чергу медичні та правові, а також етичні, аби не допустити зловживань ними, та забезпечити захист прав людини, що перебуває у тяжкому стані. У разі ж, ухвалення такого закону, додатково мають бути створені спеціальні медичні комісії, які б оцінювали стан пацієнтів і приймали остаточне рішення саме про доцільність припинення життя.

Однак, перед ухваленням подібного закону, варто детально ознайомити з цим питанням населення нашої держави, та провести широку соціальну дискусію, щоб зрозуміти чи готові громадяни до реалізації такого права – «права на смерть» та як вони до цього ставляться.

Отже, право на смерть наразі в Україні не є реальним, оскільки Українським законодавством не передбачено можливість його реалізації шляхом евтаназії чи

самовизначенням у припиненні життя. Але це питання має потребу в обговоренні та вирішенні по суті. А саме з розвитком медицини важливо продовжувати поглиблювати вивчення даного питання, для створення справедливих, етичних і законних механізмів, для тих громадян, які перебувають в тяжкому, невиліковному стані.